

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/36/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114010788
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114010788.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. júna 2016, v trestnej veci obž. D.. D. D. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/74/2014 zo dňa 17. marca 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného D.. D. D..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/74/2014 zo dňa 17. marca 2015 bol obžalovaný D.. D. D. uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 28.6.2013 približne v čase 21.00 hod. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol osobné motorové vozidlo zn. Toyota Land Cruiser ev. č. H. N. v Poprade z ulice Hviezdoslavovej na ulicu Prvého mája, kde na križovatke ulice Štefánikovej, čo je zároveň cesta I/67 a ulice Prvého mája pokračoval v jazde vľavo smerom na Kežmarok, kde na ulici Štefánikovej pri Slovenskej sporiteľni na autobusovej zastávke bola zastavený hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ Prešov, vysunuté pracovisko Poprad, ktorá následne privolała prostredníctvom rádiostanice hliadku OO PZ Poprad, ktorá obžalovaného podrobila dychovej skúške elektronickým meračom Dräger Alcotest 7410 s výsledkom najmenej 0,98 mg/l etanolu vydychovaného vzduchu.

Za to mu bol uložený podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, spojení s § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest 300,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona mu bol uložený pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace.

Zároveň bolo obžalovanému podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona uložený trest zákazu činností vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie do výroku o vine a treste. V dodatočne predložených písomných dôvodoch namieta nevykonanie výsluchu jeho manželky D.. O. D., svedkov O. M. a T. P.. Navrhol vykonať vyšetrovací pokus ohľadne rozhľadových možností hliadky PZ, zaobstarat' a prečítať záznamy z knihy služieb Okresnej prokuratúry v Poprade, inštruktáž hliadky PMJ, prečítať znalecký posudok ohľadne jeho duševného stavu - prítetnosti, vzhľadom na kombináciu množstva liečiv s alkoholom. Namieta zaujatost' konajúceho sudcu, neodôvodnenie rozsudku a porušenie zákazu reformácie in peius. Má za to, že mu už nemal byť uložený žiaden trest, lebo bol potrestaný pre tento skutok v administratívnom konaní o zadržaní vodičského preukazu.

Poukazuje na príslušné články Ústavy SR ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a ich záväznosť v takýchto prípadoch. Podrobným neodôvodnením rozsudku bolo porušené aj jeho právo na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie. Rozsudok považuje sa arbitrárny a nepreskúmateľný, pričom sa vôbec nezaoberal obhajobnými námietkami. Opätovne uvádza judikatúru ESLP a Ústavného súdu SR vo vzťahu k tejto problematike. Má za to, že jeho konanie mohlo byť posúdené v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona ako priestupok.

V ďalších predložených dôvodoch odvolania rozoberá vady v postupe policajných orgánov pri jeho zastavovaní a následnom vykonaní dychovej skúšky. Dôkaz o požití alkoholu pre jazdu - výsledok dychovej skúšky v zmysle ústavy a medzinárodných zmlúv je nutné považovať za nezákonný, nulitný, pretože dychová skúška bola vynútená hrozbou trestného stíhania, pričom platí zásada, že nikto nemôže byť nútený svedčiť vo svoj neprospech, k čomu uvádza rozsudky ESLP. Spochybňuje aj prístroj na meranie alkoholu, ktorý je len orientačný a jeho výsledky sú nevierohodné a nie sú dostatočným dôkazom v právnom štáte. Na jeho zadržanie nebol zabezpečený predchádzajúci súhlas prokurátora, ktorý mohol byť zabezpečený vopred. Sťažuje sa aj na jeho zadržanie a pobyt v zamrežovanej miestnosti, čo považuje za nátlak a pomstu polície, pričom nebol predvedený pred lekárom aj napriek jeho práceneschopnosti a braniu liekov. Vo vzťahu k vadám prípravného konania uviedol, že nebol vykonaný žiaden dôkaz v jeho prospech. Aj napriek tomu, že si po úderoch do hlavy, keď bol napadnutý a následnej kombinácii liekov a alkoholu viac ako 5 hodín nepamätal, nebol pribratý znalec na skúmanie jeho duševného stavu za účelom jeho prítomnosti či zmenšenej prítomnosti, pritom ho navrhoval. Výsluchy boli realizované po jeho 36 hodinovom bdení. V spise sú aj nezákonné dôkazy a to výpisy o dopravných priestupkoch, akési informačné údaje Generálnej prokuratúry o jeho skorších trestných stíhaniach, ktoré neskončili ani odsúdením, pričom súd ich na pojednávaniach vykonal. Taktiež nebol dôvod na vykonanie tzv. superrýchleho konania a prokurátora a ani súd neskúmal spoločenskú nebezpečnosť skutku a možnosť posúdiť ho ako priestupok. Poukazuje aj na zásadu ultima ráció. Ohľadne väd konania pred súdom namieta odobratie práva na zákonného sudcu, pretože sudcovia v Poprade ani v Starej Ľubovni nemali dôvod sa nechať vylúčiť a o tomto postupe nebol informovaný a nemohol sa k nemu vyjadriť. Vo veci teda rozhodoval nezákonný a navyše zaujatý sudca, ktorý nevykonal žiaden dôkaz v jeho prospech, hoci by nielen mohol, ale musel privodiť priaznivejšie vyjadrenie vo veci, čím mu bolo odňaté právo na riadne dokazovanie. Súd neoponechal ani pôvodnú výšku trestu uloženého mu trestným rozkazom, ale mu ho zdvojnásobil a to aj napriek tomu, že sa dôkazná situácia nijako nezmenila, pričom to ústavne komfortným spôsobom ani neodôvodnil. Opätovne zdôrazňuje, že už mu nemohol byť uložený žiaden trest vzhľadom na jeho potrestanie v administratívnom konaní o zadržaní vodičského oprávnenia, k čomu uvádza ďalšiu judikatúru ESLP. Namieta aj nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku ako aj jednotlivých výrokov. Rozsudok súdu nereagoval ani na návrhy obhajoby ohľadom trestu a to jeho podmieničnom zastavení trestného stíhania, či použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, či upustenia od potrestania. Vodičské oprávnenie potrebuje na výkon svojho povolania advokáta ako aj realitnej činnosti. Navrhol odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok prvostupňového súdu a vrátiť mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo zastaviť trestné stíhanie, prípadne oslobodiť ho alebo podmienične zastaviť trestné stíhanie.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prieskumnom konaní bolo zistené, že okresný súd vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových okolností. Zabezpečené dôkazy boli súdom I. stupňa vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok okresného súdu obsahuje odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané, a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. S týmto odôvodnením sa stotožnil aj krajský súd a v celom rozsahu naň odkazuje.

Odvolací súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený záver môžeme konštatovať predovšetkým na základe výpovede samotného obžalovaného, ktorý uviedol, že kritického dňa šiel

upratať do garáže, kde sa mu začali tlačiť nejaký Rómovia, s ktorými mal potýčku. Kričala tam nejaká pani, odišiel preč a už nevie, čo sa stalo. Následne sa dozvedel, že šiel do Havany, kde si dal nejaký drink, asi slivovicu a potom si na nič nepamätá, až kým sa prebral v motorovom vozidla, kde blikali majáky. Nafúkal okolo dvoch promile, pričom požiadal o opakovanú skúšku s tým, že mal nafúkať ešte viac. Vie, že mal autom vyjsť na trávu a vo dvore podniku Cukor 66 spať za volantom. Na lieky, ktoré berie, by nemal piť. Lútuje a priznáva spáchanie skutku a trestu sa nechce vyhnúť, ale namieta nezákonný postup polície. Podľa jeho názoru by malo ísť o trestný čin opilstva. Z výpovede obžalovaného z prípravného konania zo dňa 29.6.2013 okrem iného vyplýva, že tento vyhlásil, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný, teda prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a priznáva sa k tomu, že viedol motorové vozidlo v čase, keď bol pod vplyvom alkoholických nápojov.

Vypočutí svedkovia, príslušníci PMJ OPP KR PZ Prešov, Q. J. a Q. E., popísali jazdu obžalovaného, ktorý nedal znamenie o smere jazdy a preto ho zastavili. Bolo cítiť alkohol, preto zavolali ďalšiu hliadku s drägerom a obžalovaný sa podrobil dychovej skúške s pozitívnym výsledkom okolo dvoch promile.

Svedkovia E. M. a E. H. uviedli okolnosti ich príchodu na miesto skutku na požiadanie vyššie uvedených kolegov, k poučeniu obžalovaného ohľadne dychovej skúšky a jej samotnému vykonaniu, ako aj opakovaniu na Obvodnom oddelení PZ, taktiež s pozitívnym výsledkom.

Zo zápisov o dychovej skúške vyplýva, že obžalovanému dňa 28.06.2013 o 21.07 hod. bolo namerané 0,98 mg/l, o 21.30 hod. toho istého dňa 1,11 mg/l a o 22,44 hod. taktiež tohto dňa 0,91 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu. Z certifikátu o overí je zrejmé, že použitý analyzátor dychu Dräger Alcotest 7410 mal platnosť overenia do 11.10.2013, teda aj v čase vykonania služobného zákroku.

Takto uvádzané skutočnosti potom tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti a je z nich možné vyvodiť jediný záver o vine obžalovaného, t.j. že obžalovaný viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom požitého alkoholu.

Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, keď takéto konanie posúdil ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný tým, že pod vplyvom alkoholu v stave vylučujúcom spôsobilosť (podľa zaužívanej súdnej praxe viac ako 1 promile alkoholu v krvi) pričom mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaného. Na základe zistených osobných a majetkových pomerov obž. D.. D. D. je aj odvolací súd toho názoru, že uložený peňažný trest vo výmere 300,- eur možno považovať za trest primeraný. Obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol, čo preukazuje vedenie riadneho života pred spáchaním prejednávaneho skutku. Pozitívne charakteristiky, ako aj vyššie uvedené skutočnosti, dovoľovali vyvodiť správny záver okresného súdu o tom, že u obžalovaného účel trestu možno dosiahnuť uložením peňažného trestu.

Aj výška uloženého peňažného trest vo výmere 300,- eur je primeraná a ktorú by mal obžalovaný považovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcel obžalovaný úmyselne zmariť, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov. Krajský súd je názoru, že uložený peňažný trest zabezpečí ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto je jeho uloženie úplne odôvodnené vtedy, keď páchatel' vyvolá trestným činom v doprave pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Závažným prejavom vodičskej nedisciplinovanosti je najmä vedenie motorových vozidiel po požití alkoholu, pričom spoločenský záujem na ochrane ohrozených hodnôt vyžaduje, aby sa trest zákazu činnosti pravidelne

ukladal aj vtedy, keď nevznikne škodlivý následok, t.j. v prípadoch prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona.

Vychádzajúc z uvedeného preto, uložený trest zákazu činností viesť motorové vozidlá všetkých druhov obžalovanému na dobu dvoch rokov sa javí byť primeraným. V tejto súvislosti je potrebné tiež poukázať na evidenčnú kartu vodiča - obžalovaného, podľa ktorej bol viackrát postihnutý blokovou pokutou za porušenie povinnosti účastníka cestnej premávky, pričom v roku 2006 bol obžalovanému za porušenie povinnosti vodiča uložený aj trest zákazu činnosti na dobu 10 mesiacov. Zároveň vedenie motorového vozidla s viac ako 2 promile alkoholu opodstatňuje uloženie aj takéhoto druhu trestu.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd uvádza nasledovné. Ohľadne nezákonného postupu policajtov pri zastavovaní jeho motorového vozidla, odvolací súd nezistil žiadne porušenie platných právnych predpisov ohľadne vykonania uvedeného zákroku. Dôvodom zastavenia obžalovaného bola tá skutočnosť, že nedal znamenie o zmene jazdy. Svedok Q. J. poprel, aby dlhšie čakali špeciálne na jeho jazdu, pretože ako PMJ sú v pohybe a v ten deň obžalovaného videli prvýkrát. V zmysle z.č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, § 9 ods. 1, policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Nedaním znamenia o zmene jazdy sa obžalovaný dopúšťal priestupku na úseku cestnej premávky. Súčasne nebolo žiadnym dôkazom preukázané, aby došlo zo strany policajtov k jeho sledovaniu. Vo vzťahu k vykonaným dychovým skúškam nebolo zistené, aby použitý analyzátor dychu nemal v čase jeho použitia platný certifikát o jeho overení, práve naopak. Ak mal obžalovaný pochybnosti o nameraných výsledkoch mal možnosť žiadať o podrobenie sa lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetreniu krvi alebo iného biologického materiálu, čo však neučinil.

K namietaniu toho, že nesmie byť nútený svedčiť proti sebe alebo priznať vinu dáva krajský súd do pozornosti rozhodnutie uverejnené v Zbierke Stanovísk NS a súdov SR 7/2015 podľa ktorého, uplatňovanie zásady „nikto nie je povinný obviňovať seba samého“, vyplývajúci z čl. 37 ods. 1 a čl. 40 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a výslovne zakotvený v čl. 14 ods. 3 písm. g) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu sa v prvom rade týka rešpektovania vôle obvineného mlčať, ako aj neprispieť ku svojmu obvineniu a usvedčeniu iným aktívnym konaním. Obvineného však možno podrobiť strpeniu dôkazných úkonov, ktoré predpokladajú len jeho pasívnu účasť, a to aj s použitím určitého stupňa nátlaku, ktorý však nesmie byť zneužitý jeho neprimeranosťou. Od obvineného možno požadovať, aby strpel napr. odňatie vecí, odobratie vzorky dychu, moču, krvi, pachu, vlasov alebo tkanív pre účely testu DNA - a to i za pomoci donútenia, napriek skutočnosti, že ho tieto dôkazy usvedčujú. Dychová skúška na prítomnosť alkoholu v krvi vodiča musí byť podľa ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 219/1996 Z.z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov, vykonaná prístrojom, spoľahlivosť ktorého je preukázaná certifikátom o overení tohto analyzátoru dychu, po poučení vodiča o spôsobe vykonania dychovej skúšky. Odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že dychová skúška bola u obž. D.. D. D. vykonaná v súlade so zákonom a na to oprávneným subjektom - policajtom. Námietky obvineného týkajúce sa obsahovej náplne činnosti hliadky PMJ OPP KR PZ Prešov nie sú ničím podložené a sú v rozpore s ustanoveniami zákona, ktoré oprávňujú policajta podrobiť vodiča motorového vozidla dychovej skúške.

Čo sa týka námietky obžalovaného o nepresnosti merania tohto prístroja, tu treba uviesť, že v Slovenskej republike sú analyzátory dychu zaradené medzi určené meradlá už dlhšiu dobu, nejde teda o žiadne novum. Určené meradlá podľa zákona NR SR číslo 142/2000 Z. z. o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o metrologii) sú meradlá podliehajúce povinnej metrologickej kontrole. Podrobnosti upravuje vyhláška Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky číslo 310/2000 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky č. 210/2000 Z. z. o meradlách a metrologickej kontrole (ďalej len vyhláška č. 310/2010 Z. z.). Analyzátorom dychu je venovaná príloha číslo 25 vyhlášky č. 310/2010 Z. z., ktorá okrem toho, že analyzátory dychu definuje ako meradlo slúžiace na stanovenie koncentrácie etanolu vo vydychovanom vzduchu, ktorý vzniká v pľúcnych alveolách, tak ich aj delí na prenosné a neprenosné a takisto špecifikuje požiadavky kladené na takýto merací prístroj, aby mohol byť použitý na dokazovanie ako určené meradlo podľa § 8 zákona o metrologii. Jednou z týchto metrologických požiadaviek je aj stanovenie hodnoty najväčších dovolených chýb (kladných alebo záporných) pri

technických skúškach na účely schvaľovania typu a pri prvotnom overení za predpísaných pracovných podmienok pre jednotlivé merania.

Obsah alkoholu vo vydychovanom vzduchu sa vyjadruje v jednotkách mg/l. Z medicínskeho hľadiska, ktoré je akceptované aj trestnoprávnou praxou, schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo je nepriaznivo ovplyvnená, ak hladina alkoholu v jeho krvi dosiahne 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu, čo je hladina alkoholu v krvi 1,00 g/kg, teda jedno promile. Podľa lekárskej vedy žiaden - teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla - nie je schopný pri tejto hladine alkoholu v krvi bezpečne viesť vozidlo. Správnosť výsledkov merania musí byť v závislosti od zistenej koncentrácie alkoholu overená prinajmenšom opakovaným meraním, čo v danom prípade aj nastalo a to v určenom časovom intervale, prípadne ďalšími dôkazmi preukazujúcimi, že meranie bolo vykonané v súlade s výrobcom dychového analyzátora stanoveným, resp. odporúčaným postupom, dodržanie ktorého eliminuje nežiaduci účinok ovplyvňujúcich faktorov a iných rušivých vplyvov.

Obžalovanému bolo dňa 28.06.2013 o 21.07 hod. namerané 0,98 mg/l, o 21.30 hod. toho istého dňa 1,11 mg/l a o 22,44 hod. taktiež tohto dňa 0,91 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu. Z certifikátu o overení analyzátora dychu mimo iné vyplýva, že rozšírená neistota merania $U = 0,01$ mg/l je vyjadrená ako štandardná neistota merania vynásobená koeficientom pokrytia $k = 2$, ktorá pri normálnom rozdelení zodpovedá konfidenčnej pravdepodobnosti približne 95 %. Pri akceptovaní tejto 5 % miery nepresnosti pri koncentráciách nad 0,48 mg/l a jej zohľadnení v prospech obžalovaného by hodnota alkoholu naďalej výrazne prevyšovala, z pohľadu posudzovanej trestnej veci, kľúčovú hodnotu 0,4762 mg/l. Nehovoriac o tom, že pri opakovanej dychovej skúške mala táto hodnota stúpajúcu tendenciu. V danom prípade sa súčasne nejednalo o hraničnú hodnotu, ktorá by odôvodňovala vykonanie napríklad znaleckého dokazovania v predmetnej veci.

Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vyplýva, že k vyrozumeniu služby konajúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad došlo dňa 28.06.2013 o 21.22 hod, teda bezprostredne po predvedení obžalovaného na Obvodné oddelenie PZ.

K návrhu obžalovaného k pribratiu znalca na skúmanie jeho duševného stavu za účelom jeho príčetnosti či zmenšenej príčetnosti, je nutné uviesť, že k takémuto postupu nebol dôvod. Obžalovaný musel vedieť o zákaze kombinácie určitých liekov s alkoholom. V súlade s § 119 ods. 3 Tr. poriadku obstarat' takýto dôkaz mohol nakoniec aj samotný obžalovaný, pričom tvrdil, že si takýto znalecký posudok dal vyhotoviť, avšak ho do rozhodnutia krajského súdu nepredložil.

K právu obžalovaného na zákonného sudcu odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenia uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Nto/5/2013 zo dňa 15. októbra 2013 a 3Nto/8/2014 zo dňa 19. júna 2014, ktorými sa rozhodlo o odňatí veci Okresnému súdu Poprad, následne Okresnému súdu Stará Ľubovňa a jej prikázaniu Okresnému súdu Prešov a to práve z dôvodu zaujatosti sudcov v prejednávanej veci. Názor obžalovaného o nezaujatosti týchto sudcov a nedodržania kontradiktórnosti k týmto procesným úkonom je právne irelevantný, pretože Trestný poriadok v ustanovení § 32 ods. 1 stanovuje presný zákonný postup ohľadne vznesenia námietky zaujatosti sudcov a rozhodovania o nich. Taktiež v Trestnom poriadku nie je ustanovená žiadna povinnosť doručovať obžalovanému námietky zaujatosti vznesené samotnými sudcami.

K skutočnosti, že obžalovanému bol uložený prísnejší trest ako mu bol uložený pôvodne trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13. mája 2014 sp. zn. 7T/234/2014, a voči ktorému obžalovaný podal odpor, krajský súd len poukazuje na ustanovenie § 355 ods. 3 Tr. poriadku.

Ohľadne návrhov obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov, okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo zdôvodnil, prečo ich vykonanie nepovažoval za potrebné, s čím sa stotožnil aj krajský súd. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval prvostupňový súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia, keď dôvod nevyhovenia návrhu obžalovaného na vykonanie navrhovaných dôkazov je podrobne ozrejmý v odôvodnení prvostupňového rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté, krajský súd za už ďalej nezaoberal vznesenou námietkou zaujatosti zákonného sudcu, keďže vec bola meritórne rozhodnutá a na ďalší procesný postup, t.j. rozhodovanie o vznesenej námietke preto nebol žiaden dôvod.

Skutočnosť, že obžalovanému bol v administratívnom konaní zadržaní vodičský preukaz nie je samo o sebe takou skutočnosťou, ktorá by mala za následok zánik jeho trestnoprávneho postihu sa uvedený skutok. Tu je potrebné brať na zreteľ ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku (ako jedného z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania) je premietnutím čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby za splnenia podmienok totožnosti skutku a totožnosti obvineného. Tú istú osobu pre ten istý skutok možno opätovne trestne stíhať len vtedy, keď predtým vydané právoplatné rozhodnutie bolo v predpísanom konaní zrušené. Zásada ne bis in idem je všeobecne uznávanou zásadou trestného konania v demokratických právnych štátoch. Právo nebyť opätovne trestne stíhaný za čin, za ktorý už raz bola tá istá osoba právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby je základným ľudským právom. Vyplýva to nielen z čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z čl. 4 protokolu č. 7 k európskemu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Výklad a aplikácia ustanovení slovenského právneho poriadku prináleží slovenským justičným orgánom. Povahu deliktu je potrebné tiež posudzovať z hľadiska chráneného záujmu, či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny, z hľadiska adresáta normy, či je adresovaná všetkým občanom alebo len skupine občanov s osobitným statusom a z hľadiska účelu sankcie. V danom prípade však ide o legitímny a oprávnený záujem štátu na nekompromisnom a účinnom postihu vodičov vedúcich motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, čím neohrozujú len seba ale aj ostatných účastníkov cestnej premávky, chodcov ako aj svoje okolie. V danom prípade preto zadržanie vodičského oprávnenia obžalovanému pri riadení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu krajský súd nepovažuje za takú citeľnú sankciu, v dôsledku ktorej by prichádzalo do úvahy použitie zásady ne bis in idem a teda zastavenie trestného stíhania z dôvodu jeho neprípustnosti.

Podstatou podaného odvolania je aj snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol prvostupňovým súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Tvrdenie obžalovaného o porušení jeho práva na obhajobu, podľa názoru krajského súdu, totiž nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. V predmetnej veci bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní postupované v zmysle § 204 ods. 1 Tr. poriadku (išlo o skrátené vyšetrovanie). Obžalovaný bol zadržaný ako podozrivý bezprostredne po čine, pričom na druhý deň (t.j. 29. júla 2013) bola podaná na neho obžaloba. V následnom konaní bolo obžalovanému plne umožnené uplatňovanie jeho práv, kde treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa.

K návrhu obž. D.. D. D. ohľadom trestu a to jeho podmiennečným zastavením trestného stíhania, alebo použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, či upustenia od potrestania, je nutné dodať, že priznanie obvineného je jednou z podmienok pri podmiennečnom zastavení trestného stíhania (216 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku) či upustenia od potrestania (§ 40 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona). Priznaniu však musí zodpovedať aj celková dôkazná situácia. Obžalovaný síce v prípravnom konaní priznal spáchanie skutku, avšak v danom prípade aj napriek tomuto priznaniu nie je možné nútiť prokurátora, a po podaní obžaloby súd, obligatórne použiť takýto odklon od trestnoprávneho postihu. Obžalovaný neskôr začal popierať spáchanie prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, pričom podľa jeho názoru sa v danom prípade jednalo o prečin opilstva, resp. v dôsledku namietania zákonnosti získaných dôkazov nešlo o trestný čin. Odvolací súd zastáva názor, že na priznanie sa páchatela k spáchaniu trestného činu môže súd prihliadnuť, ak sa priznanie týka všetkých skutkových okolností, ktoré sú zároveň kvalifikačným momentom súdom použitej právnej kvalifikácie.

Krajský súd po preskúmaní veci takisto nezistil, aby obžalovanému bol uložený neprimeraný trest alebo trest mimo rámec trestnej sadzby.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.